

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **J. J.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čvančarou, advokátem se sídlem Praha 5, Vrázova 7, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 316/2005 - 17,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 316/2005 - 17, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením městského soudu bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 6. 2005, č. j. FR - 2649/13/05 (dále jen „správní orgán“), jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2004 ve výši 92 720 Kč vydanému Finančním úřadem pro Prahu 8 (dále též „správce daně“) dne 22. 12. 2004, č. j. 268730/04/008914/6288. Městský soud zastavil řízení podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), za použití § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s odůvodněním, že stěžovatel i přes výzvu nezaplatil soudní poplatek, a to ani v kolcích ani na účet soudu.

Ve včas podané kasační stížnosti (označené jako odvolání do usnesení o zastavení řízení) namítal stěžovatel stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel

je toho názoru, že pokud podal jednu správní žalobu, byť směřovala proti více rozhodnutím žalovaného, má být zpoplatněna pouze jedním soudním poplatkem a nikoli počtem soudních poplatků odpovídajících počtu napadených rozhodnutí správního orgánu, a to zejména proto, že napadány jsou platební rozkazy správce daně, které se vztahují k dani z přidané hodnoty za jeden kalendářní rok (2004) při měsíčním zdaňovacím období a opírají se o jednu daňovou kontrolu. Postupem soudu je tak stěžovatel nucen hradit mnoho soudních poplatků z jedné věci. Stěžovatel rovněž upozornil na to, že daňové subjekty zdaňující daň z přidané hodnoty čtvrtletně jsou takovým postupem soudu zvýhodněni, neboť náklady na hájení jejich práv vyjdou třikrát levněji, byť by se kontrola opět týkala celého roku 2004. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Dle ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.

Dle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Vzniká-li poplatková povinnost způsobem uvedeným v § 4 odst. 1 písm. e) až h), je poplatek splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit stanovena nebo jímž byl schválen smír, nestanoví-li rozhodnutí o schválení smíru splatnost delší.

Dle ust. § 9 odst. 1 citovaného zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s rozhodnutím městského soudu o zastavení řízení pro jeho tvrzenou nezákonnost. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Městského soudu v Praze, z něhož vyplývá, že stěžovatel podal dne 19. 9. 2005 u tohoto soudu žalobu proti 9 rozhodnutím správního orgánu. Městský soud usnesením ze dne 17. 10. 2005, č. j. 10 Ca 257/2005 – 11, vyloučil podle § 39 odst. 2 s. ř. s. tato jednotlivá rozhodnutí správního orgánu k samostatnému projednání. Podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vznikla stěžovateli poplatková povinnost podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích, když stěžovatel byl poplatníkem podle § 2 odst. 2 téhož zákona a soudní poplatek byl splatný podle § 7 odst. 1 téhož zákona vznikem poplatkové povinnosti. Výše poplatku byla dána položkou číslo 14a bod 2. písm. a) sazebníku soudních poplatků dle znění platného v době podání žaloby, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Protože stěžovatel tuto poplatkovou povinnost nesplnil, soud jej k zaplacení poplatku vyzval usnesením ze dne 3. 1. 2006, č. j. 10 Ca 316/2005 – 10, toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 26. 1. 2006 náhradním doručením, když zásilka obsahující usnesení ze dne 3. 1. 2006 byla uložena dne 16. 1. 2006 v provozovně poskytovatele poštovních služeb a stěžovatelem nevyzvednuta. V usnesení byl stěžovatel zároveň poučen o tom, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení před soudem zastaveno. Protože stěžovatel i přes výzvu soudu tento soudní poplatek nezaplatil, městský soud řízení usnesením ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 316/2005 – 17, zastavil.

Nejvyšší správní soud při posouzení vznesené námitky stěžovatele, týkající se postupu soudu při vybírání soudních poplatků v případě, kdy stěžovatel jako žalobce brojí jednou žalobou proti více rozhodnutím správního orgánu, vychází z ústavně konformního výkladu, který učinil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03. Ústavní soud je toho názoru, že „interpretace zákona č. 549/1991 Sb., podle níž je účastník řízení povinen platit soudní poplatek za každé správní rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkají se týchž účastníků a jsou vydána týž den, stejným správním orgánem, je nejen disproporční, ale také protiústavní. Listina základních práv a svobod stanoví v čl. 36 odst. 2 zásadu, podle níž, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí.“

Vzhledem k tomu, že okolnosti předvídané v nálezu Ústavního soudu nastaly i v tomto případě, postup Městského soudu v Praze, který vyzval stěžovatele jako žalobce k zaplacení soudního poplatku v jím vyloučených věcech k samostatnému projednání, měl charakter podstatného omezení stěžovatele v přístupu k soudu, a proto byl nezákonný.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu